

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/19/2021
Identifikačné číslo spisu: 1018201560
Dátum vydania rozhodnutia: 27. mája 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018201560.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky) AGRO TAMI, a.s., so sídlom Cabajská č. 10, 950 22 Nitra IČO: 36 467 430, právne zastúpenej FARDOUS PARTNERS s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Hlavná 6, 927 01 Šaľa, IČO: 47 241 543, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101704413/2018 zo dňa 3. septembra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/186/2018-121 zo dňa 23. septembra 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/186/2018-121 zo dňa 23. septembra 2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 100285587/2018 zo dňa 05.02.2018 podľa § 68 ods. 5, ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) určil žalobkyni rozdiel v sume 384.770,80 € na dani z pridanej hodnoty za

zdaňovacie obdobie február 2012, nepriznal nadmerný odpočet v sume 196.986,88 € a vyrubil daň v sume 187.783,92 €.

2. Na odvolanie žalobkyne žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 101704413/2018 zo dňa 03.09.2018 prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 190 Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. V odôvodnení uviedol, že v danom prípade žalobkyňa síce predložila formálne doklady, ktorými deklarovala dodanie tovaru do iného členského štátu a to konkrétne spoločnosti Comas Hungary Kft., ale správca dane rozsiahlym dokazovaním preukázal, že tovar bol materiálne dodaný iným spoločnostiam v Maďarsku. Počas daňovej kontroly bola síce preukázaná existencia tovaru, ale preverovaním v rámci MVI bolo preukázané, že formálne deklarovaný odberateľ spoločnosť Comas Hungary kft. predstavoval tzv. nárazníkovú spoločnosť, prostredníctvom ktorej došlo k zneužitiu systému DPH v rámci fakturačného reťazca. Uvedená spoločnosť v rozhodnom období žiadne intrakomunitárne nadobudnutia nepriznala. Žalobkyňa teda hodnoverným spôsobom nepreukázala uskutočnenie dodania tovaru konkrétnemu deklarovanému odberateľovi v Maďarsku. Žalobkyňa neunesla svoje dôkazné bremeno, ktoré je primárnym predpokladom na uplatnenie nároku na odpočet DPH. Čo je však podstatné - žalovaný v rámci daňovej kontroly pri posúdení, či žalobkyňa mala a mohla vedieť, že plnenie, ktoré uskutočnila, bolo súčasťou fakturačného reťazca, v ktorom dochádzalo k zneužitiu systému DPH, vyhodnotil dôkazný materiál a indicie: vykonal komparáciu kúpnych zmlúv, posudzoval čas obchodovania s deklarovaným odberateľom v Maďarsku, analyzoval spôsob platby od odberateľa a CMR. Podľa správneho súdu žalovaný zákonným spôsobom vyhodnotil zistený skutkový stav a v odôvodnení jeho rozhodnutia prihliadol na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo. Išlo o analýzy poznatkov a dôkazov, o závažnosti skutočností vyplývajúcich z dôkazov, o ich súvislosti a nadväznosti na iné skutočnosti a dôkazy, kedy získal obraz o skutočnosti, ktorá bola predmetom dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je tvorená na vnútornom presvedčení príslušného správneho orgánu, ktoré však nie je prejavom jeho ľubovôle alebo slobody, ale utvára sa prísne logicky na základe zákonov a iných právnych predpisov, pričom sa opiera o právne vedomosti, o všestranné, hlboké a logické zhodnotenie dôkazov a ich vzájomných súvislostí, s prihliadnutím ku všetkým okolnostiam prípadu. Ako vyplýva z listín založených v administratívnom spise, žalobkyňa napriek skutočnosti, že je etablovanou spoločnosťou na trhu, pri tomto konkrétnom odberateľovi nepristupovala s náležitou starostlivosťou. Pritom má preukázateľne rozvinuté dlhoročné obchodné vzťahy s inými odberateľmi, a teda v tomto prípade mala mať vedomosť, že pri vytvorení takéhoto reťazca prechádza do rizikového obchodu - pravda z aspektu legislatívnej úpravy DPH (pri hotovostných platbách za tovar a neexistencii zdokumentovanej dlhodobej obchodnej spolupráce, absencii ďalšej relevantnej obchodnej komunikácie, atď.). Uvedené ešte znásobuje skutočnosť, že tak ako konštatoval žalovaný - v Kúpnej zmluve s odberateľom v Maďarsku bolo uvedené miesto dodania „Nitra, Argo Tami“ a na faktúrach dodacia podmienka „EXW Nitra“. Ako ďalej vyplýva z listinných dôkazov (dodacie listy a CMR), tovar bol pritom dodávaný na inú adresu iných spoločností v Maďarsku, a tieto aj potvrdili prevzatie tovaru na dokladoch CMR. Takže žalobkyňa si musela byť vedomá tejto podstatnej nezrovnalosti a k tomu prislúchajúcim možným dôsledkom pri daňovej kontrole. Zároveň správca dane logicky poukázal na nedostatky Kúpnej zmluvy s Comas Hungary Kft., „ktorá neobsahuje v identifikácii kupujúceho bankové údaje, splatnosť faktúr, údaje o množstve tovaru, ktorý má byť dodaný, a ani skutočnosť, že tovar bude daňový subjekt AGRO TAMI, a.s. dodávať kupujúcemu Comas Hungary Kft. na miesta určenia, uvedené kupujúcim v objednávkach“. Kúpne zmluvy uzavreté s etablovanými odberateľmi boli detailné, preto ak správca dane pristúpil k ich komparácii spolu so zmluvou s Comas Hungary Kft., mal v tomto postupe racionálny základ. Je možné sa stotožniť so záverom žalovaného i správca dane, že žalobkyňa si nezaobstarala okrem preverenia IČ pre DPH a výpisu z obchodného registra žiadne relevantné informácie o potenciálnom obchodnom partnerovi, a už pri náklade tovaru vedela, že je Comas Hungary Kft. nie je jeho konečný

odberateľ s tým, že tovar je predmetom ďalšieho fakturačného reťazca v Maďarsku; teda žalobkyňa nepristupovala s náležitou starostlivosťou k evidentnému riziku.

5. Správca dane mal právo preveriť realnosť dodávky tovaru, ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. Bolo na žalobkyni, aby predložila dôkazy svedčiace o tom, že uvedený typ kontrolovaného zdaniteľného kontraktu a spôsob jeho prevedenia ako i komunikácia s dodávateľom sa nijako neodlišuje od ňou vykonávaných obdobných obchodov. Správny súd na tomto mieste poukázal nielen na základnú zásadu obchodného práva, zásadu poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ napĺňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (§ 2 ods. 1 ObZ), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak robí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 265 ObZ právnu ochranu a pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú oprávnené. Správny súd s poukazom na § 24 ods. 1 DP opätovne pripomína, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte, pričom nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania. V tomto smere preto dôkazná povinnosť v daňovom konaní jednoznačne spočívala na daňovom subjekte - žalobkyni, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH i dostatočným a vierohodným spôsobom preukázala (nielen formálnymi dokladmi). Žalobkyňa však nepreukázala, že vynaložila a prijala všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jej podnikateľskej činnosti, aby zabránila tomu, že reálne uskutočnenie obchodu, čo do osoby odberateľa, nebude spochybnené.

6. Ak dĺžka daňovej kontroly, napriek skutočnosti, že kontrolovaný daňový subjekt neodopieral povinnú súčinnosť, prekročila zákonom stanovenú maximálnu dĺžku jej trvania, protokol z takejto daňovej kontroly predstavuje nezákonne získaný dôkazný prostriedok, ktorý v daňovom konaní nemôže byť použitý. Tento právny názor je podporený aj judikatúrou kasačného súdu. Časť námietok žalobkyne zároveň smerovala k dĺžke trvania daňovej kontroly. Z listín založených v administratívnom spise vyplýva, že začatá bola dňa 28.04.2014 a ukončená bola dňa 29.05.2017, a to dorúčením Protokolu č. 101074252/2017 zo dňa 25.05.2017. Daňová kontrola bola prerušená z dôvodu zaslania žiadostí o MVI do Maďarska na základe rozhodnutia o prerušení č. 9900432/5/5417457/2014/BalB z 15.12.2014. V súvislosti s implementáciou smernice Rady 2011/16/EÚ z 15. februára 2011 o administratívnej spolupráci v oblasti daní a zrušení smernice 77/799/EHS bol prijatý zákon č. 442/2012 Z.z. o medzinárodnej pomoci a spolupráci pri správe daní, ktorý reflektuje rozsah smernice Rady č. 2011/16/EÚ a na nové inštitúty, ktoré smernica ustanovila v rámci vzájomnej pomoci a spolupráce medzi členskými štátmi Európskej únie a ktorým sa zrušil v minulosti platný zákon č. 76/2007 Z.z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 531/2011 Z.z. V rámci medzinárodnej pomoci a spolupráce pri správe daní bol zákonom č. 442/2012 Z.z. zavedený nový inštitút pravidelnej výmeny vopred určeného druhu informácií týkajúcich sa osôb majúcich trvalý pobyt alebo sídlo v inom členskom štáte, a zároveň boli ustanovené lehoty na vybavenie žiadostí o výmenu informácií, na poskytovanie informácií bez žiadosti, ako aj lehoty na oznámenie výsledku využitia poskytnutých informácií. Čo je však podstatné, za postup správcu dane, ktorý by bol v rozpore so zásadou proporcionality, by súd jednoznačne považoval príklad, ak by správca dane požadoval od príslušných orgánov cudzieho štátu informácie po viacpočetných častiach. Ďalej podľa správneho súdu nenastal prípad, že by po zaslaní žiadostí o MVI zostal nečinný, kedy dožiadaným orgánom zasielal urgencie a nečinný nezostal ani po vybavení žiadostí zo strany maďarských orgánov. Daňová kontrola bola prerušená podľa citovaných predpisov a pri žiadosti o MVI správca dane postupoval podľa nariadenia Rady EÚ č. 904/2010. Nebolo preto možné v danom prípade konštatovať nečinnosť správcu dane. Daňová správa členského štátu „môže“ požiadať daňovú správu iného členského štátu o informácie, ktoré nemôže sama získať, čomu zodpovedá povinnosť príslušného orgánu dožiadaného členského štátu odpovedať na takú žiadosť a v procese zisťovania odpovedí uplatní svoje vnútroštátne právo a najmä svoje vlastné procesné pravidlá. Táto smernica naproti tomu

daňovníkovi nepriznáva nijaké osobitné práva a nestanovuje príslušným orgánom členských štátov nijakú povinnosť konzultácie s dotknutým daňovníkom. Táto procesná situácia je rovnaká aj za účinnosti nariadenia č. 904/2010. Správny súd nemohol konštatovať, že správca dane počas výkonu daňovej kontroly nerešpektoval zákonom stanovenú dĺžku daňovej kontroly, resp. že porušil takto aj dôležitú zásadu proporcionality a zákonnosti pri správe daní.

7. Súdny dvor EÚ zdôraznil, že v rámci daňovej kontroly treba rozlišovať fázu vyšetrovania, počas ktorej sa zhromažďujú informácie a do ktorej patrí aj žiadosť daňovej správy o informácie adresovaná inej daňovej správe, od kontradiktórnej fázy medzi daňovou správou a daňovníkom, s ktorým sa táto daňová správa kontaktuje, ktorá sa začína tým, že daňovníkovi sa zašle opravný daňový výmer. Ak správny orgán pristúpi k zhromažďovaniu informácií, nemá povinnosť informovať o tom daňovníka a získať jeho stanovisko, pričom žiadosť o pomoc, ktorú podala daňová správa na základe smernice 77/799, patrí do postupu zhromažďovania informácií. To isté platí aj v prípade odpovede, ktorú poskytla dožiadaná daňová správa, a predbežných šetrení, ktoré táto daňová správa vykonala, vrátane výsluchu svedkov. Z toho vyplýva, že dodržiavanie práva daňovníka na obhajobu nevyžaduje, aby sa tento daňovník podieľal na žiadosti o informácie, ktorú adresuje dožadujúci členský štát dožiadanému členskému štátu. Nevyžaduje ani to, aby bol daňovník vypočutý v čase, keď sa v dožiadanom členskom štáte uskutočňujú vyšetrovania, ktoré by mohli zahŕňať výsluch svedkov, ani predtým, ako tento členský štát poskytne informácie dožadujúcemu členskému štátu. Rovnako tak smernica č. 77/799 neupravuje právo daňovníka spochybníť správnosť poskytnutej informácie a nestanovuje nijakú osobitnú požiadavku v súvislosti s obsahom poskytnutej informácie. Daňovník môže spochybníť informáciu, ktorá sa ho týka, poskytnutú daňovej správe dožadujúceho členského štátu podľa pravidiel a postupov uplatniteľných v dotknutom členskom štáte, teda podľa slovenského právneho poriadku. Daňové orgány umožnili žalobkyni vyjadriť sa k obsahu poskytnutých informácií maďarskou daňovou správou, žalobkyňa toto svoje právo využila, no už bez úspechu spochybníť závery maďarskej daňovej správy o nepotvrdení intrakomunitárneho dodania tovaru do Maďarska. Inými slovami, právo žalobkyne vyjadriť sa k zisteniam získaným prostredníctvom MVI bolo zachované a daňové orgány nepochybili, ak pri svojich rozhodnutiach, okrem iných, vychádzali aj z obsahu správ maďarskej daňovej správy podaných na základe žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií. Správny súd nezistil žiadne namietané porušenia zásad daňového konania, daňové orgány podľa jeho názoru vykonali riadne dokazovanie, v zodpovedajúcom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci a žalovaný v napadnutom rozhodnutí prihliadol na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo. Napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom naň kladené náležitosti a je riadne odôvodnené. Žalovaný sa v rozhodnutí vyrovnal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v odvolaní žalobkyne, podrobne rozobral predložené dôkazy aj skutkový stav, ktorý správne právne vyhodnotil. S poukazom na vyššie uvedené dôvody správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správcu dane, je vecne správne, a preto žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 S.s.p. zamietol.

8. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 168 v spojení s §175 ods. 1 S.s.p. tak, že úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, ide o orgán štátnej správy, a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

9. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa (sťažovateľka) v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhla kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a vec im vráti na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, nesprávny postup krajského súdu, ktorým jej znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odklonenie krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd došiel k nesprávnemu právnemu

záveru, že sťažovateľka mala vedieť, že sa svojim konaním zúčastňuje na obchode, ktorý je poznačený podvodom vo vzťahu k DPH. V danej veci nebolo preukázané, že k podvodom v súvislosti s DPH vôbec došlo. Správne orgány vedomosť sťažovateľky o podvodnom konaní nijakým spôsobom nepreukázali, čo bolo zo strany krajského súdu nesprávne vyhodnotené. Sťažovateľka tiež poukázala na nesprávne vyhodnotenie zistených skutočností krajským súdom a na nedostatočné alebo žiadne vysporiadanie sa krajského súdu s jej podstatnými námietkami obsiahnutými v žalobe a na nesprávne vysporiadanie krajského súdu s judikatúrou najvyšších súdnych autorít.

11. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že trvá na svojom rozhodnutí, vyjadrení k žalobe a súhlasí s právnym posúdením uvedeným v napadnutom rozsudku krajského súdu. Námietky sťažovateľky považuje za neopodstatnené, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho správneho súdu

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť dňa 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky odo dňa 1. augusta 2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp. zn. 6Sžfk/19/2021. Od 1. augusta 2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

13. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. mája 2022 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

14. Podľa § 139 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnú konanie a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými námietkami účastníkov, argumentácia, ktorá bola akceptovaná a mala rozhodujúci vplyv na výsledok sporu, musí byť zdôvodnená jasne a nepochybné, pričom zároveň musí súd zrozumiteľne

ozrejmiť, z akého dôvodu na určité návrhy účastníkov neprihliadal, resp. ich hodnotil protikladne s argumentáciou účastníka konania.

16. Krajský súd pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zákonných pravidiel. Kasačný súd musí konštatovať, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe akých konkrétnych skutkových okolností a dôkazov dospel krajský súd k svojmu záveru, a akým spôsobom na skutkový stav daný v prejednávanej veci aplikoval relevantné ustanovenia právnych predpisov.

17. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o jeho vlastnú argumentáciu, v nedostatočnej miere reflektuje na podstatné námietky uvádzané sťažovateľkou v žalobe. Krajský súd nedostatočne ozrejmil vlastné úvahy pri právnom posúdení veci, ale viac menej len prevzal tvrdenia a argumentáciu žalovaného. Odôvodnenie rozsudku spôsobom, keď krajský súd len vyslovuje konečné závery o nedôvodnosti žalobných námietok sťažovateľky bez toho, aby ozrejmil aj proces uvažovania, ktorý týmto záverom predchádzal, nedáva priestor pre pochopenie, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Vzhľadom na to, že výroku rozsudku nekorešponduje relevantné odôvodnenie reflektujúce vo svetle žalobných námietok na konkrétny skutkový a právny stav v prejednávanej veci, kasačný súd ani nemá možnosť posúdiť, či je rozhodnutie krajského súdu vo výroku vecne správne.

18. Nie je nevyhnutné, aby sa správny súd vysporiadal s každým jedným argumentom účastníkov konania, avšak z vlastného odôvodnenia rozsudku správneho súdu musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti súd považoval za podstatné pre ustálenie skutkového stavu veci a akým spôsobom ich právne posúdil (teda ako zistený skutkový stav podriadil pod relevantnú právnu normu). Ak určité tvrdenia alebo návrhy účastníka konania súd neakceptuje, nie je v súlade s právom na spravodlivý proces sa k nim vôbec nevyjadriť alebo na ne reagovať tvrdením o ich neopodstatnenosti, ale je nutné zdôvodniť ich relevanciu pre prejednanú vec. Vlastná argumentácia správneho súdu musí poskytnúť komplexný a zrozumiteľný obraz o predmete konania a vo vzťahu k argumentácii účastníkov musí obsahovať jasné odpovede na otázky, ktoré sú predmetom sporu.

19. Aj keď zdanlivo krajský súd na žalobné námietky reagoval, kvalitatívne nemožno vyslovené právne závery považovať za dostatočné pre naplnenie princípov spravodlivého procesu. Krajský súd zvolil spôsob argumentácie, keď na zásadné otázky týkajúce sa prejednávanej veci odpovedal odkazom na právnu úpravu alebo poukázaním na judikatúru, alebo reprodukovaním záverov žalovaného, absolútne sa však vyhol priamej reakcii na konkrétne žalobné námietky. Konkrétnosť žalobných námietok musí nájsť svoje adekvátne premietnutie do konkrétnosti argumentácie správneho súdu v odôvodnení jeho rozsudku.

20. Ako vyplýva z uvedeného, odôvodnenie napadnutého rozsudku nemožno považovať za presvedčivé, splňajúce požiadavky uvedené v ustanovení § 139 ods. 2 S.s.p. Svojím postupom krajský súd porušil právo sťažovateľky na spravodlivý proces, ktoré vychádza z čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky preto podľa § 462 ods. 1 S.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne vo veci rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť.

21. Kasačný súd dodáva, že zaoberať sa kasačnými námietkami týkajúcimi sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom bolo v tomto štádiu konania predčasné, a to najmä s poukazom na dôvod zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým je jeho nepreskúmateľnosť.

22. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí (§ 175 ods. 1 S.s.p.).

23. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.